

קוֹנְטֵרַס

מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת

יגלה את מעלת האיש הישראלי המסלק את חכמתו ודעתו לגמרי, ומקיים הרבה מצוות מעשיות בלי שום השפלות פלל, רק בתמימות ובפשטות, כאשר צונו הבורא יתברך שמו, ועל-ידי-זה יזכה לכלים לקבל בהם את האור האין סוף ברוך הוא, ויאירו לו חיוו בהארת נעם זיו שכינת עזו יתברך; אשרי לו!

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֶה הַגְּנוּזִי וְהַצָּפוּן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹרֶה נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה
רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלֵב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְרָשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁעַקֵּר הַתְּכָלִית בְּזֶה
הָעוֹלָם הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלִי
שׁוּם חֲכָמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת שֶׁל הַבָּל, וְעַל-כֵּן
עָלִינוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת מַעֲשֵׂי־דִיקָא, כַּמּוּבָא
בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב',
סִימָן יט), וּבְזֶה מְכַנְיָעִים אֶת עַמְלֵק שֶׁהוּא
הַסְּפָקוֹת וְהַקְּשִׁיּוֹת שֶׁנִּכְנָסִים בְּלֵב הָאָדָם
בְּכָל פַּעַם.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקפד)

קוֹנְטֵרַס

מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת

.א

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
לִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָה בֵּיהַ כָּלֵל, וְאֵין שׁוּם נוֹצֵר
וְנִבְרָא נַעֲשֶׂה וְנֶאֱצַל לְמַטָּה וּלְמַעְלָה לְמַעְלָה וְכוּ',
שְׂיֻיכָל לְהַשְׁיִגוֹ, כִּי הַנְי"ה עֲלִיּוֹן וְנוֹרָא, וּמְאֹד נַעֲלָה
עַל כָּל הַהַשְׁגוֹת שֶׁל כָּל דְּרֵי מַעְלָה וּמַטָּה, וְכָל דְּרֵי
מַעְלָה וּמַטָּה, כָּלֵם רוֹעֲשִׁים וּבוֹעֲרִים מִתְּלֵהָבִים
וְרוֹדְפִים בְּמַחְשַׁבְתָּם, לְהַשְׁיִג הַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶה טְבֵעָם, כִּי כָּל בְּרִיָּה שֶׁנִּבְרָאָה וְנֶאֱצַלָּה
נוֹצֵרָה וְנַעֲשֶׂתָה, מִשְׁתוֹקֶקֶת לְהַתְעַלּוֹת לְמַעְלָה
וּלְמַעְלָה, וּלְהַשְׁיִג אֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֶפְלוּ
מִלְאָכִים וּשְׂרָפִים וְאֶפְנִים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, כָּלֵם

בוֹעֲרִים וּמִתְלַהֲבִים וּמְשִׁתַּקְקִים לְהַשִּׁיג אֶת אֲשֶׁר
 יוֹתֵר עֲלִיוֹן מֵהֶם, אָבֵל אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי אִם בְּסוּד: מְטִי וְלֹא מְטִי, וְעַקֵּר
 מְנִיעֵת הַהִשְׁגָּה לְהַשִּׁיג אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ,
 הוּא מִחֲמַת רְבוּי אֹר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּלוֹ, עַל-כֵּן
 עַקֵּר הַהִשְׁגָּה הוּא עַל-יַדֵּי תִקּוּן הַכֶּתֶר דִּיקָא, שֶׁהוּא
 סוּד הַמְסוּדֵר וּמֵיִשֵּׁב אֶת הַמַּחֲזִין, שֶׁהוּא כְּמוֹ מוֹנֵעַ
 וּמַעֲכֹב אֶת הַמַּחֲזִין מֵרְדִיפְתָּם, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה דִּיקָא
 עַקֵּר הַהִשְׁגָּה לְהַשִּׁיג הַשְּׁגַת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי
 מֵה שְׁרוּדֵף מַחְשַׁבְתּוֹ לְהַשִּׁיגוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְתַכְף-וּמִיד
 יֵשׁ לוֹ מְחִיצָה פְּרוּשָׁה נֶגֶד הַמַּחֲזִין, שְׁזֵה מוֹנֵעַ
 וּמַעֲכֹב אֶת הַמַּחֲזִין מֵרְדִיפְתָּם, עַל-יַדֵּי-זֶה דִּיקָא עַקֵּר
 הַהִשְׁגָּה, וְזֶה אֵין זוֹכִים כִּי אִם עַל-יַדֵּי "מְצוּוֹת
 מַעֲשִׂיּוֹת" דִּיקָא, הֵינּוּ שְׁעַל-יַדֵּי שְׁעוֹשָׁה מְצוּוֹת
 וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּשִׂמְחָה, וּמְקִים אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ
 בְּתַמִּימוֹת וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, עַל-יַדֵּי-זֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי
 לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּבְשִׁבִיל זֶה עִם
 יִשְׂרָאֵל גָּדוֹל יוֹתֵר מִמְּלֶאכִים, וְהַשְּׁגָתוֹ יְכוּלָה
 לְהַתְעַלּוֹת יוֹתֵר מֵהֶם, כִּי בַר יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּעוֹלָם
 הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, וְאֵף שֶׁהוּא עַב וְגַם בְּיוֹתֵר,

וְהַחֲמִירוֹת וְהַבְּהֻמוֹת מִתְּפִשְׁטוֹת עָלָיו, מֵהַ שְׂאִין
 כֵּן בְּשִׂכְלִיִּים הַנִּפְרָדִים, שֶׁהֵם הָרוּחַנִיּוֹת, מִלְּאֲכִי
 מַעֲלָה וְאֲפָנִים וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם יוֹתֵר מְזַכְּכִים וְהֵם
 יוֹתֵר קְרוֹבִים אֶל אֱלֹקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, עִם כָּל זֹאת
 הָאָדָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, שֶׁהוּא בְּזֵה הָעוֹלָם הַמָּלֵא
 כְּסוּיִים וְהַסְתָּרוֹת, כְּשִׁזְזוּכָה לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתָיו
 יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זִוְכָה לְכָלִים כְּאֵלוֹ, שֶׁעַל יָדָם
 יִשְׁיֵג הַשָּׁגוֹת אֱלֹקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּהַתְגַּלוֹת נוֹרָאָה
 וְנִפְלְאוֹת כְּזוֹ, יוֹתֵר עָלִיוֹנָה וְיוֹתֵר נִעְלָה מִמְּלְאֲכִי
 מַעֲלָה; עַל-כֵּן רָאָה, אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לַעֲשׂוֹת
 מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּשִׂמְחָה, כִּי עַל-יְדֵי הַמִּצְוֹת
 שֶׁתְּזַכֶּה לְקַיֵּם, עַל-יְדֵי-זֶה יִזְדַּכְּכוּ אֵיבָרֶיךָ וְגִידֶיךָ, כִּי
 יֵשׁ רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרָיו שֶׁל
 הָאָדָם, וְיֵשׁ שְׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה כְּנֶגֶד שְׁס"ה גִּידָיו שֶׁל
 הָאָדָם, וְכִשְׂאָדָם מְקַיֵּם אֵיזוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה, אוֹ נִזְהָר
 מֵאֵיזוֹ מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, עַל-יְדֵי-זֶה מְזַדְּכֶךָ אֵיזָה
 אֵיבָר אוֹ אֵיזָה גִיד מֵאֵיבָרָיו וְגִידָיו, וּמְשַׁרְהָ עֲלֵיהֶם
 שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהֵם נִעֲשִׂים כָּלִים לְהַשְׁגַּת הָאֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא; וְלָכֵן אֱהוֹבִי, בְּנֵי, רָאָה לְקַיֵּם
 מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ אַחַת אֶל אַחַת, וְתִשְׁמַר אֶת עֲצֻמָּךְ

מִמָּה שֶׁהַתּוֹרָה אָסְרָה, וְעַל-יַד־יָזָה תִּזְכָּה לְהַשְׁרוֹת
עָלֶיךָ רוּחַ קֹדֶשׁ וְטָהָרָה, וּכְמֵאֲמָרָם, זְכוּרָנָם
לְבִרְכָה (מְכִילֵתָא, פָּרָשָׁה בְּשַׁלַּח): כָּל הַמְקַבֵּל עָלָיו
מִצְוָה אַחַת בְּאַמוּנָה, כְּדֹאֵי הוּא שֶׁתִּשְׁרָה עָלָיו
רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ; כִּי עַל-יַדֵּי כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁהָאָדָם
מְקַיֵּם בְּאַמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיּוֹדַע שֶׁהִיא כְּלִי
לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יַד־יָזָה מִשְׁרָה עַל
עֲצָמוֹ רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, וְאָמַר הַתְּנָא (אָבוֹת ג'): "כָּל
שֶׁמַּעֲשָׂיו מְרַבִּים מִחֻכְמָתוֹ — חֻכְמָתוֹ מִתְקַיְּמָת,
וְכָל שֶׁחֻכְמָתוֹ מְרַבָּה מִמַּעֲשָׂיו — אֵין חֻכְמָתוֹ
מִתְקַיְּמָת; כִּי הָעֵקֶר תְּלוּי בְּזֶה שֶׁהָאָדָם יִסְלַק אֶת
דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי, וַיִּזְכָּה לְקַיֵּם "מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת" דִּיקָא,
וּכְכֹל שֶׁיִּסְלַק אֶת דַּעְתּוֹ וְשִׁכְלוֹ וְחֻכְמָתוֹ לְגַמְרֵי,
וַיִּשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת בְּתַמִּימוּת וּבְפְשִׁיטוּת, עַל-
יַד־יָזָה יִזְכָּה לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּהַתְגַּלוּת נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה כְּזוֹ, אֲשֶׁר מִלְּאֲכִי מַעֲלָה,
מִלְּאֲכִי עֲלִיּוֹן, הָרוּעֵשִׁים וּבּוֹעֵרִים וּמִתְלַהֲבִים אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ אֵינָם זוֹכִים, כִּי זֶה עֵקֶר מַעֲלַת הָאִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּזֶה הָעוֹלָם הַחֻמְרֵי וְהַגְּשָׁמִי — שְׂדִיקָא
עַל-יַדֵּי שְׂמַקְיִים "מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת", עַל-יַד־יָזָה

עושה לעצמו כלים להשיג השגות אלקותו יתברך;
 אשרי מי שמסלק דעתו וחקמתו לגמרי, ואינו
 שואל שום קשיות, ואין לו שום ספקות כלל, רק
 מקיים את מצוותיו יתברך בתמימות ובפשיטות
 גמורה; אשרי לו ואשרי חלקו!

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני, שהעקר בזה העולם
 הוא לקשר עצמו אל רוחניות חיות אלקותו יתברך,
 הינו שכל בר ישראל במקום שהוא שם, ישתדל
 לקשר ולדבק את עצמו בו יתברך, וזה אי אפשר
 לעשות כי אם על-ידי קיום "המצוות המעשיות"
 דיקא, כי מצנה היא מלשון צותא והתחברות, כי
 על-ידי כל מצנה ומצנה שהאדם זוכה לעשות,
 על-ידי-זה זוכה לקבל עליו אור הרשימו מהבטול
 אל האין סוף ברוך הוא, ולחברה ולקשרה אל כלי
 המחין שלו, שעל-ידי-זה מקשרים בו יתברך, כי
 בזה שהאדם מקיים את מצוותיו יתברך, ובפריטיות
 כפועשה אותם בשמחה בחיות ובדבקות, בהם
 מהפך את רמ"ח איבריו ושם"ה גידיו אל כלי

לקבל בו רוחניות אלקותו יתברך, וכפי שהאדם
 מקיים "מצוות מעשיות" דיקא בתמימות
 ובפשטות ובשמחה עצומה ורוקד בשעת עשיית
 המצוה, ושש ושמח כמוצא שלל רב, על-ידי-זה
 נזדככים כלי המחין שלו, וזוכה להשיג בהם
 השגות האין סוף ברוך הוא, אשר ממלא כל עלמין
 וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, ואשר באמת
 אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל
 אלקות גמור הוא, והוא יתברך מחיה, מהנה ומקיים
 את כל הבריאה כלה, אך לזכות להכניסו במחו אי
 אפשר, כי אם על-ידי קיום המצוות, כי המצוות
 הן סוד ההתחברות והצוותא, ולהפוך, חס ושלוש,
 כשאדם עושה עברה, זה מלשון חלף עבר, שעל-
 ידי העברה חולף ועובר ממנו אור הרשימו
 והדבקות הזאת; ועל-כן אמר התנא (אבות ד):
 "מצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה"; כי עקר
 קדשת האיש הישראלי הוא להתקשר ולהכליל
 באור האין סוף ברוך הוא, על-ידי התורה
 והמצוות, שהם נמשכים מהזריחה של הרשימו,
 וככל שהאדם מקיים מצוותיו יתברך, ולומד את

תורתו הקדושה, שהיא דעתו יתברך, על-ידי-זה
 מצנה גוררת מצנה, שמתתבר אליו יתברך, ואם חס
 ושלום, עובר עברה, אז חולף ועובר ממנו האור,
 הדבקות והחיות, ועברה גוררת עברה, שנחשכים
 ממנו כל האורות; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר,
 לתזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואפלו
 שאתה כבר נמצא בבוץ גדול, ונתלכלכת במה
 שנתלכלכת, לך ותפס את התפלין שלך, ותניחם
 בשמחה עצומה, ותרקד מרב שמחה, כי מעלת
 קדשת התפלין — אין לתאר ואין לשער כלל, כי
 התפלין מביאים חיים לאדם, וכשתלביש עצמך עם
 התפלין הקדושים, ותכונן שאתה מקיים בזה רצון
 הבורא יתברך שמו, לזכור את אמתת מציאותו
 יתברך, ותשעבד את לבך ואת מחך אל השם
 יתברך, ותקבל עליך על מלכות שמים, אין לתאר
 ולשער את האור והזיו שתרגיש; וכן מצות ציצית,
 וכן מצות צדקה לעזר לזולתו, וכן להזהר לאכל
 רק מאכלים כשרים, אשר על-ידי-זה יזדככו
 הדמים שלך, ועל-ידי-זה תהיה כלי לקבל את
 הארת האין סוף ברוך הוא. ואל תהיה בטלן. ואף

שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ, שְׂכַבְר עֲשִׂית בְּזֶה הָעוֹלָם מֵה שְׁעֲשִׂית
 וְכוּ', וְנִפְלֵת לְמָקוֹם שְׁנִפְלֵת וְכוּ', וְנִתְלַכְלַכְתָּ בְּמָה
 שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ וְכוּ', עִם כָּל זֹאת אֵל תִּתְיַאֵשׁ כָּלֵל, רַק
 תִּתְחִיל מֵעַכְשָׁו. וְרֵאָה לְשֹׁמֵר שְׁבֵת-קֹדֶשׁ שֶׁהִיא אִוֵּר
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ, וְתִשְׁמֹר אֶת עֲצָמָהּ לֹא לַעֲשׂוֹת
 שׁוּם מְלָאכָה בָּהּ כָּלֵל, וְתִגְוַח בַּיּוֹם הַזֶּה, וְתִרְקַד כָּל
 הַיּוֹם מְרַב שְׂמֵחָה שְׂאֵתָה זֹכֶה לְשֹׁמֵר שְׁבֵת-קֹדֶשׁ,
 וְכֵן בְּכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שְׂאֵתָה זֹכֶה לַעֲשׂוֹת, תִּהְיֶה
 רַק בְּשִׂמְחָה, וְאִז אִם תִּקְיָם אֶת הַמְצְוֹת בְּשִׂמְחָה,
 עַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְבָבְךָ וְדַעְתְּךָ לְהַשִּׁיג אֶת הָאוֹר
 הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתִזְכֶּה עַל-יְדֵי-זֶה לְהִתְחַבֵּר
 עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָהּ עֲרִבוּת, נְעִימוּת,
 יְדִידוּת, זִיו וְחַיּוּת אֱלֹקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעוֹלָמָהּ תִּרְגִּישׁ
 בְּחַיִּיךָ; אֲשֶׁרִי הַמְשַׁדֵּל לְהִרְגִישׁ בְּעֲצָמוֹ אִוֵּר
 הַזִּירִיחָה הַזֹּאת — אֲשֶׁרִי לוֹ; וְהִבְחִירָה חֲפָשִׁית לְכָל
 אָדָם לַחֲטֹף אֶת הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, וְלֶאֱכֹל מֵאֲכָלִים
 כְּשֵׁרִים דִּיקָא, וְלִשְׁמֹר שְׁבֵת, וְלִתֵּן צְדָקָה וְלַעֲזֹר
 לְזוּלָת; אֲשֶׁרִי הַמְצִיֵת, וְאִז לֹא יִתְחַרֵּט — לֹא בְּזֶה
 וְלֹא בְּבֵא!

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שכל המצוות והזכיות שעושים בעולם הזה, נעשים מהם חלוקא דרבנן, שהם לבושים לנשמה, שתוכל לעלות ולהפיל במקום שצריכה לעלות ולהפיל, וככל שהאדם מרבה ב"מצוות מעשיות" דיקא בלי שום חכמות, על-ידי-זה הוא מרבה לבושים נאים ויקרים לנשמתו, אשר על-ידי-זה יכול להתעלות מעלה מעלה ולהפיל באין סוף ברוך הוא, וכל זמן שאין לבושים לנשמה, אינה יכולה לעלות כלל, אף-על-פי שעקר התכלית הוא לזכות להפיר את השם יתברך אפין באפין, ולהאיר נשמתו ברצון העליון רענא דרעוין, ברצון האין סוף בלי שום לבושים, כי הלבוש בודאי הוא הסתרה וצמצום האור, אף עליך לדעת, אהובי, בני היקר, כי הסתרה והצמצום הם רק בשביל שיתגבר הרצון, כי דיקא כשיש מניעה, בסוד לבושים המעפבים ומונעים את האור, אז דיקא מתגבר הרצון ביותר לרדף ולהשיג את האור האין סוף ברוך הוא, בסוד מטי ולא מטי, על-ידי הלבושים בעצמם, שזה כל

סוד המצוות, שנשמתו מתלבשת ב"מצוות מעשיות", שהן כלי להשגת האין סוף ברוך הוא, ועל-כן כפי שהאדם מלביש את עצמו ונשמתו ב"מצוות מעשיות", אף שמצד אחד מתלבש בלבושים, אבל הלבושים האלו הם מזככים את איבריו, כדי שיהיו כלים להשגת האין סוף ברוך הוא בתשוקה נוראה ועצומה מאד מאד, וככל שמרבה ב"מצוות מעשיות" דיקא, על-ידי-זה מתרבים אצלו הרצונות והכסופים לעלות יותר ויותר; ועל-כן הצדיקים משתדלים בכל יום ויום לעשות מצוות חדשות, שעל-ידי-זה הם מלבישים את נשמתם בלבושים נהורים, ועל-ידי-זה מתעלים יותר ויותר, ומשיגים את האור האין סוף במדרגה הכי גבוהה שיש בה, שזה סוד ת' עלמין דכסופין דירתין צדיקיא בעלמא דאתי, כי הצדיקים זוכים על-ידי קיום המצוות בשמחה ללבושים מזככים כאלו, שהם משיגים את ארבעת העולמות כמו שהם, כי כל עולם כלול מעשור ספירות, וכל עשור כלול מעשור, אשר עשור פעמים עשור זה מאה, וכנגד ארבעת העולמות: אצילות, בריאה, יצירה,

עֲשֵׂיהָ, הֵם הַת' [אַרְבַּע מֵאוֹת] עֲלָמִין דְּכֶסֶף וּפִין,
 שְׁעַל-יָדַי שְׁמִקְיָמִין אֶת מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְשָׁשִׁים
 וְשִׁמְחִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנֵם, עַל-יָדֵי-זֶה מִתְלַבֶּשֶׁת
 נִשְׁמָתָם בְּלְבוּשִׁים נְהוּרִין, וּמְשִׁתְּוֹקְקִים תָּמִיד אֲחֵרֵיו
 יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר מַעֲלַת הַנְּשָׁמָה שֶׁל הַצַּדִּיק
 עַל הַמְּלֶאכִים, כִּי מִחֲמַת שְׁהִיְתָה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 בְּעוֹלָם הָעֲשֵׂיָה הַמְּלֶא קְלָפוֹת וְהִסְתָּרוֹת, וְעַם כָּל
 זֹאת הִתְחַזְּקָה לְקַיֵּם אֶת מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת
 וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה וְלַעֲשׂוֹת "מְצוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת",
 דִּיקָא עַל-יָדֵי-זֶה זְכָתָה לְהֵאֲרַת הַרְצוֹן בְּזֶה הָעוֹלָם,
 עַל-יָדֵי הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְ"הַמְצוּוֹת הַמַּעֲשִׂיּוֹת"
 דִּיקָא, וְעַל-יָדֵי-זֶה נִשְׁמַת הַצַּדִּיק זוֹכֵה בְּעוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן לְהַשִּׁיג הֵאֲרַת הַרְצוֹן בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּלָּה, בְּסוּד
 מְטִי וְלֹא מְטִי, בְּלְבוּשִׁים קְדוּשִׁים דִּיקָא, וּכְכֹל שֶׁהֵם
 זוֹכִים לַעֲשׂוֹת יוֹתֵר מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, כְּמוֹ-כֵן
 מִתְרַבִּים יוֹתֵר הַלְבוּשִׁים, וּכְמוֹ-כֵן זוֹכִים לְהֵאֲרַת
 הַרְצוֹן בְּיוֹתֵר, וּמְשִׁיכִים עַל עֲצָמָם אֹרֹו יִתְבָּרַךְ
 הַמְּאִיר בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ; וְעַל-כֵּן רָאָה אֱהוֹבִי, בְּנֵי
 הַיֶּקֶר, לֹא לִפְלִ בְּדַעְתָּךְ כָּלֵל, אִף שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ בְּמָה
 שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ, וְעַשִׂיתָ כָּל מִינֵי עֲבֵרוֹת וְחַטָּאִים עַד

עכשו, ראה להתחיל לקיים מצוותיו יתברך
 בתמימות ובפשיטות גדולה, ותדקדק לקיים בכל
 יום איזו מצוה: שתלביש תפלין בכל יום, ותתן
 צדקה, ותעזר לאיזה בר ישראל בכל יום, ותאכל
 מאכלים פשרים, וכן תזהר מאד מאד באמונה
 הקדושה — לחזק את עצמך להאמין בו יתברך
 בתמימות ובפשיטות גמורה, ואל תסתכל על הרוח
 הרעה, הרוח המצויה שיש עכשו בעולם, שהיא
 — השקפות העולם החילוני, רק תקיים את מצוות
 העשה של אמונה — להאמין בו יתברך בתמימות
 ובפשיטות גמורה, ואף שיהיו לך ספקות, עם כל
 זאת תחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבועולם
 להשליך ממך את כל הדעות הנפסדות והמחשבות
 הזרות של כפירות ואפיקורסות, ואמרו חכמינו
 הקדושים (הוריות ח.): איזוהי מצוה שהיא שקולה
 בכל המצוות? הוי אומר — זו עבודה זרה, הינו
 כשאדם מסלק מדעתו כל מיני קשיות וספקות
 וחקמות שיש בעולם, ומאמין בו יתברך בתמימות
 ובפשיטות גמורה, ומקבל על עצמו על מלכות
 שמים, זה עקר המצוה העולה על כל המצוות, כי

"כל מצוותיך אמונה" (תהלים קיט), כל המצוות צריכות להביא אל אחדות בו יתברך ולאמונה, וזה דיקא פשתזכה לקיים "מצוות מעשיות", על-ידי-זה תזכה ללבושים נאים לנשמתך ולחלוקא דרבנן, וזה יעזר לך להכליל בו יתברך, ועולמך תראה בחיך; אשרי המצית ויגיע לדברים נפלאים בחייו.

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי כלל ה"מצוות המעשיות", שאנו זוכים לקיים בזה העולם על-פי רצונו יתברך, זהו רק בשביל לדבק את מחשבותינו בעלמא דאתי, כפי הזמן והמקום והאדם, כי הקדוש-ברוך-הוא שער בדעתו כביכול שעל-ידי מצוות אלו נוכל גם בעולם הזה הגשמי והחמרי לדבק מחשבותינו בעלמא דאתי לפי העת, הזמן, המקום והאדם, שזה סוד המצוות שהן בשנוי הזמן, כגון בפסח — המצוות של פסח, ובשבעות — המצוות של שבועות, ובסוכות — המצוות של סוכות, וכיוצא בשאר הזמנים והימים הטובים, וכן בכל יום ויום על-ידי ציצית ותפלין

וצדקה, גמילות חסדים, מזוזה וכשרות ושאר
 המצוות הנוגעות לכל יום ויום, וכן המצוות שהן
 לפי האדם, כגון: מצוות הכהנים והלוויים ושאר
 בני-אדם, וכן לפי המקום, כל המצוות שנוהגות
 בארץ ישראל: ערלה, שביעית ותרומות ומעשרות,
 וכן כל שס"ה מצוות לא תעשה, הן בשביל לשמור
 את עצמו מהדברים הפוגמים בזכרון — להזכיר
 לעצמו בעלמא דאתי, לחשב תמיד ממנו יתברך,
 כי הוא יתברך שער כביכול בדעתו על כל מצוה
 ומצוה, איך להמשיך את אורו יתברך בזה העולם
 החמרי והגשמי דיקא, ועל-כן העקר לקיים
 "המצוות המעשיות" דיקא, כי כל מצוות התורה
 מתאחדות בגופא דמלכא — בגוף המלך, מינן
 ברישא דמלכא — יש מצוות השיכות לראש,
 ומינן בגופא דמלכא — ויש מצוות השיכות לגוף,
 ומינן בידיה דמלכא — ויש מצוות השיכות
 לידיים, ומינן ברגלא דמלכא — ויש מצוות
 השיכות לרגלים, ולית מאן דנפיק מגופא דמלכא
 לבר — ואין מצוה שלא תהיה מקשרת למלך,
 כי כביכול הוא יתברך מלבש בתוך מצוותיו,

וכשֶׁאָדָם מְקַיֵּם אִיזוֹ מִצְוָה בְּזֶה הָעוֹלָם, הוּא
 מִתְקַלְקֵל וּמִתְאַחַד בְּגוֹפָא דְּמַלְכָּא — בְּגוֹף הַמֶּלֶךְ
 כְּבִיכּוֹל, מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 כָּל הַמִּצְוֹת הֵן מְקַשְׁרוֹת בּוֹ יִתְבַּרֵךְ (עֵין בְּתַקּוּנֵי-זֶהר, תְּקוּנָה ע):
 וּבְגִין כֵּן מֵאֵן דְּפִשְׁעַ בְּחַד פְּקוּדָא אֲוֵרִיתָא,
 כְּמֵאֵן דְּפִשְׁעַ בְּגוֹפָא דְּמַלְכָּא [בְּשִׁבִיל זֶה מִי שְׁעוֹבֵר
 עַל אִיזוֹ מִצְוָה מִמִּצְוֹת הַתּוֹרָה הוּא קוֹרֵעַ אֶת בְּגַד
 הַמֶּלֶךְ, וּפּוֹגֵם בְּגוֹף הַמֶּלֶךְ כְּבִיכּוֹל], וְיִ לְחִיבִין
 דְּעוֹבְרִין עַל פְּתֻגְמָא אֲוֵרִיתָא, וְאֵינָם יוֹדְעִים מֵאִי
 קַעֲבָדִין [אִוֵי לָהֶם לְחִיבִים שְׁהֵם עוֹבְרִים עַל מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה וְאֵינָם יוֹדְעִים מֵה שְׁהֵם עוֹשִׂים]; וְעַל-כֵּן
 רָאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבַּרֵךְ
 "מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת" דִּיקָא בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת
 גְּמוּרָה, וְתִלְךְ אֶל רַב שְׁיִלְמִד אֲוֹתָךְ אֶת הַמִּצְוֹת
 כְּלָן, וְתַקִּים אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׁמְחָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 תִּזְכֶּה לְדַבֵּק אֶת מַחְשַׁבְתְּךָ בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, שְׁתַּחֲשַׁב
 תָּמִיד מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי זֶה עָקֵר מֵעֲלֵת הָאִישׁ
 הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׁמִסְתּוֹבֵב בְּמָקוֹם גְּשָׁמִי
 הַמֶּלֶךְ קִלְפוֹת וְהִסְתְּרוֹת וְכִסּוּיִים, וְעַם כָּל זֹאת עוֹבֵר
 עַל הַכֹּל, וּמֵאֲמִין שְׁיֵשׁ בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים הַמְּחִיָּה,

מהנה ומקיים את כל הבריאה כלה — דומם, צומח, חי, מדבר, ומקיים את מצוותיו יתברך דיקא בדברים גשמיים, שהן ה"מצוות המעשיות" דיקא השיכות לדומם, לצומח, לחי ולמדבר; כי יש מצוות השיכות לדומם, כגון: "כי תבנה בית חדש, ועשית מעקה לגגך" וכו', ולצומח: ענין של שביעית וכלאים וערלה וכו', ולחי: מה שמתר לאכל ומה שאסור לאכל ומצות שחיטה וכו', ולמדבר: כל המצוות השיכות בין אדם לחברו וכו', ועל-כן כשאדם זוכה לעשות "מצוות מעשיות" דיקא מדומם, צומח, חי, מדבר, בזה הוא מקשר את כל הבריאה כלה אליו יתברך, ומגלה אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ועל-כן ראה אהובי, בני היקר, לקיים כל מצוה ומצוה בדחילו ורחימו באהבה וביראה, בשמחה ובטוב לבב, ואז דיקא תזכה לזכר ממנו יתברך בחיים חיותך, ותזכה לכל טוב אמתתי ונצחתי.

ה.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני היקר, לקיים בכל יום ויום מצוות חדשות, וכן תשתדל ללמד את המצוות שצננו הבורא יתברך שמו לקיים, ובזה שתקיים את ה"מצוות המעשיות" בפעל ממש, וכן תלמד את המצוות, על-ידי-זה תתאחד ותתיחד עמו יתברך, כי הוא יתברך ומצוותיו אחד הם, וכשבר ישראל מקיים מצוה ממצוותיו יתברך, או לומד איזו מצוה ממצוותיו יתברך, אז יוצאים פרוזים למעלה בכל העולמות: "אשרי הבן הזוכה לעשות רצון אביו! אשרי הבן המקיים את רצון אביו! אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!", ואי אפשר לבאר ולשער כלל את גדל השבח והתהלה שמשבחים ומתפארים עמו בכל העולמות, כי ככל שהאדם יותר רחוק, יותר זרוק ויותר משלך בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא עביות וקלפות והסתרות, ועם כל זאת מתזק את עצמו לקיים את מצוותיו יתברך, ולומד את מצוותיו יתברך, על-ידי-זה ממשיך על עצמו אור נורא ונפלא מאד, כי כל מצוה ומצוה היא איברי

המלך וגידו המלך כביכול, ובכל מצוה ומצוה יש שם הנו"ה ברוך הוא יתברך שמו מאיר, על-כן בשעה שהאדם מקיים איזו מצוה או לומד איזו מצוה ושמת במצוות, על-ידי-זה מאיר עליו שם הנו"ה ברוך הוא, וכל אחד כפי הכללותו שנכלל בתוך המצוה ולומד את המצוה ומקיים אותה ושמת בה, כמו-כן ממשיך על עצמו היחוד של המצוה הזו, אין לתאר ואין לשער מעלתו בכל העולמות כלם; ועל-כן אהובי, בני היקר, ראה להשתדל במסירות נפש הכי עצומה לקיים בכל יום מצוות חדשות, וכל מצוה ומצוה תהיה אצלך חדשה בכל יום ויום, ואף שהנחת כבר כל-כף הרבה ימים תפלין, והלבשת את עצמך בציצית, ונשמרת מלאכל נבלות וטרפות, ושמרת שבת, עם כל זאת ראה שבכל יום ויום תהיינה המצוות אצלך חדשות לגמרי, תפלין חדשים, כאלו לא הנחת אף פעם בחייה תפלין, הציצית הקדושה, כאלו לא הלבשת את עצמך בציצית, מאכלים כשרים, כאלו עוד לא אכלת מאכלים כשרים מימך, שמירת שבת, כאלו עדין לא ראית את

השבת וכו', וכן בכל מצוה ומצוה, אם תשתדל לקיים את המצוה בשלמות בתכלית השלמות, בשמחה בתכלית השמחה, בתשוקה כזו, כאלו עדין עוד אף פעם מימיה לא קימת את המצוה הזאת, אם תחזק את עצמך לקיים כל מצוה באופן כזה, וללמד כל מצוה באופן כזה, יאיר עליך אור נורא כזה, שתמיד תרגיש את אמתת מציאותו יתברך עליך, ויאיר עליך שם הנו"ה ברוך הוא, ותזדכך נשמתך לגמרי, ותאיר הצורה בתוך חמך, ותזכה להכלל בעלמא דאתי עוד בזה העולם; אשרי המצית ויגיע!

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם אדם נופל בחשך על-ידי חטאיו המרבים, ומתרבים אצלו הדמיונות, עד שיש בני-אדם שכל-כך חטאו בעוונות ובפשעים, ובפרטיות בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה ושאר מיני גאוף, רחמנא לצלן, ובאכילת טרפות ונבלות, עד שיש שנפלו לגמרי בעבודה זרה, אשר על-ידי-זה

מתרבים אצלם הדמיונות, כי על-ידי כל חטא ועון, מתגבר על האדם הכח המדמה הבהמי שלו, ועל-כן כדי לזכות לברר את המדמה, הינו להכניע את הרע שבו, ולברר ולזכך את הטוב שבו, ולזכות על-ידי-זה לאמונה שלמה, זהו רק על-ידי קיום "מצוות מעשיות" דיקא, כי עקר האמונה תלוי בזה שמקיימים "מצוות מעשיות" דיקא, כי זה העולם הוא עולם העשייה והמדמה, הינו כח הדמיון מתלבש רק בעולם העשייה ששם כח הבהמיות, כח הגוף הגשמי של העשייה, ואי אפשר לזכות להגיע לברור המדמה, ברור השכל וזכוף המחין, כי אם כשזוכה לקיים "מצוות מעשיות" דיקא, שאז כשמזכך את המעשה, מזכך את הדמיון, עד שזוכה לגלוי אלקות; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להשתדל להתקרב אל צדיקים אמתיים, שכבר זכו לברור ולזכוף המחין, ברור וזכוף המדמה, ונתבטלו לגמרי אל האור האין סוף ברוך הוא, אשר הם לגמרי רוחניים, ובזה שאתה תתחבר אליהם יאירו עליך מאורם האין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה תזכה לקיים גם-כן "מצוות

מַעֲשִׂיּוֹת" דִּיקָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְדַּכֵּךְ גַּם הַמְדַמָּה
 שְׁלֵף, וְאִף שְׁעִבְרַת כְּבוֹר עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה פְּעָמִים
 אֵין מִסְפֵּר, וְנִתְרַבָּה אֶצְלָךְ הַמְדַמָּה וְהִבְהִמְיוֹת עִם
 כָּל זֹאת בְּזֶה שְׁתִּזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים וְלַחֲכָמִים
 אֲמִתִּיִּים, שֶׁהֵם כְּבוֹר זָכוּ לְהִגִּיעַ לְשִׁלְמוֹת בְּרוּר
 וְזוֹכוֹף הַמְדַמָּה, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם יֵאִירוּ עֲלֶיךָ גַּם-כֵּן
 מֵאוֹרָם וְיִזְדַּכְּכוּ דַעְתְּךָ וְשִׁכְלְךָ גַּם-כֵּן עַד שְׁתִּזְכֶּה
 גַּם-כֵּן לְקַיֵּם אֶת "הַמְצִוֹת הַמַּעֲשִׂיּוֹת" בְּשִׁלְמוֹת,
 וְעַל-כֵּן בְּכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ רָאוּי לְקַשֵּׁר אֶת עֲצֻמוֹ
 עִם הַחֲכָמִים וְהַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַדְּבוּקִים בּוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וּבְזֶה שֶׁהוּא מִתְבָּרַר וּמְקַשֵּׁר עֲצֻמוֹ עִם
 הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצֻמוֹ מִתְבָּרַר
 אֶצְלוֹ הָאֱמוּנָה, וְזוֹכֶה גַּם-כֵּן לְהִגִּיעַ לְאֱמוּנָה
 הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֶעֱקַר הוּא הַדְּבֻקוֹת בַּחֲכָמִים
 הָאֲמִתִּיִּים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יג ה): "אֲתָרִי הַשֵּׁם
 אֱלֹקֵיכֶם תִּלְכוּ, וְאֵתוֹ תִּירְאוּ, וְאֵת מְצוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ,
 וּבְקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ וְאֵתוֹ תַעֲבֹדוּ וּבוֹ תִדְבְּקוּן", וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, וְכִי אֶפְשָׁר לְהִדְבֵּק בְּהַקְּדוּשָׁה
 בְּרוּךְ-הוּא הֵלֵא אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא? אֵלֵא הַדְּבֻק
 בַּחֲכָמִים, כִּי הַחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים כְּבוֹר זָכוּ

לְהַכִּיל בּוֹ יִתְבַרֵךְ וּבִרְרוּ וְזָכְרוּ אֶת עֲצָמָם מִכָּל מִינֵי
 הַמְיוֹנוֹת עַד שְׁמַאֲיָהּ עֲלֵיהֶם הָאֶרֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, וְעַל-כֵּן בָּזָה שָׁגַם אֶתָּה תִתְקַרֵב אֲלֵיהֶם,
 עַל-יְדֵי-זֶה גַם-כֵּן תִּזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת מְצֻוֹתַי וְיִתְבַרֵךְ
 בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, אַךְ עָלֶיךָ לְדַעַת, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
 מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נִפְלֵת וְנִשְׁלַכְתָּ בְּפֶחַ יָקוּשׁ כְּזֶה,
 וְנִתְלַכְלַכְתָּ בַּמָּה שֶׁנִּתְלַכְלַכְתָּ וְעִבְרַתָּ כְּבָר עַל כָּל
 הַתּוֹרָה כְּלָה, וְעַל כָּל מִינֵי עֲבֵרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, יִהְיֶה
 קָשָׁה וְכָבֵד לָךְ לְהִתְקַרֵב לְחַכְמִים אֲמִתִּיִּים, כִּי בָזָה
 שְׁמֵתְקַרְבִּים לְחַכְמִים אֲמִתִּיִּים, זֶה בְּעֲצָמוֹ נִקְרָא
 "מְצֻוֹת מְעֻשִׂוֹת", כִּי הִהְלִיכָה שְׁהוּלָךְ אֲלֵיהֶם,
 וְהִיגִיעָה שְׁמֵתִיגֵעַ לָבוֹא אֲלֵיהֶם וְהַבְּזִיוֹנוֹת וְשִׁפְיִכוֹת
 הַדְּמִים שֶׁסּוּבַל בְּעִבּוֹר זֶה — הֵן כִּשֶׁהוּא אֶצֶל
 הַצַּדִּיק, וְהֵן כִּשֶׁהוּא הוּלָךְ אֲלָיו, כִּי הִרְבָּה צְרִיכִים
 לְסַבֵּל הֵן בְּדַרְךְ וְהֵן כִּשְׁמִגִיעִים כְּבָר אֶל הַצַּדִּיק,
 אֲבָל עִם כָּל זֹאת כִּשֶׁהָאָדָם מִתְבּוֹנֵן, וְיוֹדֵעַ שֶׁמָּה
 שֶׁחָטָא וּפָגַם כָּל-כָּף הִרְבָּה, כִּדְאִי לוֹ כָּל הַבְּזִיוֹנוֹת
 וְשִׁפְיִכוֹת הַדְּמִים, וְזֶה נִקְרָא "מְצֻוֹת מְעֻשִׂוֹת"
 דִּיקָא, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְזַדְכֵּךְ, וְיָכוֹל לָבוֹא לְתַקּוּנוֹ;
 וְעָלֶיךָ לְדַעַת, אֲהוּבִי, בְּנֵי, כִּי מִחֲמַת רַבּוּי הַחֲטָאִים

וְהַעֲוֹנוֹת, יִתְגַּבְּרוּ עָלֶיךָ כָּל מִיַּי מְנִיעוֹת שְׁבַע עוֹלָם,
וַיִּדְבְּרוּ לְפָנֶיךָ כָּל מִיַּי לְשׁוֹן-הָרַע וּרְכִילוֹת נֶגֶד
הַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַדְּבֹק בְּחַי הַחַיִּים, אֲשֶׁר יָכוֹל לְתַקֵּן
אוֹתָךְ, וְעַל-כֵּן אִם יֵשׁ לְךָ קִצְת דַּעַת, אֲהוּבִי, בְּנִי,
וְאִם אַתָּה רַק מִתְבּוֹנֵן בְּמָה שְׁעֲשִׂיתָ בְּזֵה הָעוֹלָם,
וְאִיךָ שְׁחָטָאתָ וּפְגַמְתָּ נֶגְדוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲזִי לְדַעְתָּךְ לֹא
יִהְיֶה לְךָ שׁוּם נִסְיוֹן רַק תִּקְיָם "מְצוֹת מְעִשִׁיּוֹת",
דִּיקָא בְּזֵה שְׁתִּלַּךְ אֶצֶל הַחֲכָמִים הָאֵמֶתִיִּים, וְתִסְבַּל
אֶת כָּל הַבְּזִיוֹנוֹת וְשִׁפְיכוֹת הַדָּמִים שְׁעָלֶיךָ לְסִבַּל
וְהֵן בְּדַרְךָ מִהִיגִיעוֹת וְהַטְּרָחוֹת וְהֵן כְּשִׁתְּהִיָּה שָׁם
תִּרְגִּישׁ כָּל מִיַּי בְּזִיוֹנוֹת עִם כָּל זֹאת עַל-יַדִּי
שְׁתַּחֲבֵר עֲצָמְךָ לְחֲכָמִים הָאֵמֶתִיִּים, הֵם יֵאִירוּ בְּךָ
אֶת הָאוֹר הָאֵין סוּף, וְתִזְכֶּה לְחֹזֵר עַל יָדָם בְּתִשׁוּבָה
אֵמֶתִית, בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְתִזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת כָּל
מְצוֹתַיִךְ יִתְבַּרְךָ בְּשִׂמְחָה, וְעַל-יַדִּי-זֶה גַם אַתָּה
תִּזְכֶּה לְהַכְּלִיל בְּחַי הַחַיִּים, אֲשֶׁרִי הַמְּצִיִּית וְאֲשֶׁרִי מִי
שְׁאִינוּ מְטַעֶה אֶת עֲצָמוֹ.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אֲהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, מִי שְׁהוֹלֶךְ בְּתַמִּימוֹת

ומקיים את מצוותיו יתברך בתמימות ובפשיטות
 גמורה, לא יכשל לעולם, כמו שכתוב (משלי י):
 הולך בתם ילך בטח; כי על-ידי תמימות ואמונה,
 הוא מקיים את כל התורה כדינה, ומאמין שצריכים
 לעשות ציצית לבגדו, כי השם יתברך חפץ
 בציצית, ואף-על-פי-כן אסור להוסיף על החוטים,
 כי אם שמונה חוטים ולא יותר, וכן כל מצוה
 ומצוה אנו צריכים לעשות את המצוה כמו שצוה
 השם יתברך בלי שום טעם כלל, ואנחנו מחיבים
 לעשות מה שמתל עלינו בתמימות ובפשיטות
 גמורה בלי שום שכל עצמי כלל, אף שהרבה
 דברים אין מבינים כלל, וכן אפלו כשחם ושלום,
 האדם נכשל לפעמים באיזה חטא ועון, אף-על-
 פי-כן לא יפל מזה כלל, רק יחזק את עצמו לשוב
 בתשובה אמתית, כי צריך שידע, שיש ברור
 למעלה שעל-ידי-זה נתקן הכל, שזו מעלת בעל
 התשובה, שבמקום שבעלי התשובה עומדים שם
 אין צדיקים גמורים יכולים לעמד, ותשובה
 בעצמה היא מצות עשה, ועל-ידי שהאדם שב
 בתשובה, על-ידי-זה הוא מקיים את מצוותיו יתברך.

וְעַל-כֵּן אֶהְיֶה בְּנִי, אִם שֶׁנִּפְלְתָה כְּבָר בְּמָה שֶׁנִּפְלְתָה
 וְנִשְׁלַכְתָּ בְּמָקוֹם שֶׁנִּשְׁלַכְתָּ, אֵל יִכְנָסוּ בְּךָ אֵילוּ
 חֲכָמוֹת וְחֻקֵּי־רֹת שֶׁל הֶבֶל, כְּאֵלוֹ אֵין לְךָ כְּבָר תִּקְוָה
 וְתִקְנָה אֲדַרְבֵּה תַחֲזֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים
 שֶׁבְּעוֹלָם לְקַיֵּם מִצְוֹת תְּשׁוּבָה וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 הִקְדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת ל.ד.): בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלִי תְּשׁוּבָה
 עוֹמְדִים שָׁם אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לְעַמֵּד;
 וְעַל-כֵּן בְּזֶה שֶׁתְּשׁוּב בְּתְּשׁוּבָה בְּלִי שׁוּם הַשְּׁפָלוּת
 וְחֲכָמוֹת שֶׁל הֶבֶל כָּלֵל, עַל-יְדֵי-זֶה אַתָּה מְקַיֵּם
 מִצְוֹת הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא "מִצְוֹת מַעֲשִׂיֹת" דִּיקָא,
 וְלָכֵן רְאֵה לְחֲזֹק אֶת עֲצָמְךָ, וְכִמוֹ שֶׁמִּצְוֹת צִיצִית
 צְרִיכִים לְקַיֵּם בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת, וְלֹא לְהוֹסִיף
 אֲפֹלוֹ חוּט אֶחָד עַל חוּט הַצִּיצִית, וְכֵן בְּשֶׁאֵר
 הַמִּצְוֹת אֲסוּר לְהוֹסִיף וְאֲסוּר לְגַרֵעַ כְּמוֹ-כֵן הוּא
 בְּמִצְוֹת הַתְּשׁוּבָה כְּשֶׁאָדָם שָׁב בְּתְּשׁוּבָה בְּתַמִּימוֹת
 וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת וְהַשְּׁפָלוּת כָּלֵל,
 וְאֵינוֹ מְסַתְּפֵל עַל הַלְּצִים שֶׁמִּתְלוּצְצִים מִמֶּנּוּ שֶׁהוּא
 חוֹזֵר בְּתְּשׁוּבָה, רַק שָׁב בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת
 גְּמוּרָה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְקַיֵּם אֶת צְוִי הַבוֹרָא
 יְתַבְרַךְ שְׁמוֹ, וְאֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינוֹ

שיח

מצוות מעשיות

מטעה את עצמו וחוזר בתשובה, ואז טוב לו בזה
ובבא לנצח נצחים.

תם ונשלם, שבת לאל בורא עולם!

